

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **X**, t.č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, zastoupeného: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 1. 2013 č.j. KRPA-20725/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

- I** **Rozhodnutí ze dne 14. 1. 2013 č.j. KRPA-20725/ČJ-2013-000022 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobci bylo již v minulosti uloženo správní vyhoštění, proti němuž podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji pro opožděnost odmítl. Dne 18. 12. 2012 bylo žalobci odebráno potvrzení o podání žaloby a byl mu vydán výjezdní příkaz na základě stanovené lhůty na vycestování z území ČR, platné od 18. 12. 2012 do 12. 1. 2013. Žalovaný poukázal na trestní minulost žalobce, konkrétně na to, že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 40 T 19/2011 ze dne 2. 11. 2011 odsouzen za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Uvedl, že žalobce se na území České republiky pohybuje neoprávněně a je nebezpečí, že by mohl mařit výkon správního rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že žalobce opakovaně porušil právní předpisy České republiky s tím, že jeho jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. Vzhledem k předchozímu jednání neshledal žalovaný účelným uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť v případě žalobce není zaručeno, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem, když nesplnil zákonem stanovené povinnosti, tj. pobývat na území pouze s oprávněním k pobytu, pobývat s cestovním dokladem opatřeným vízem, hlásit změnu pobytu, ohlásit vstup na území České republiky. Dále žalovaný považuje rozhodnutí o zajištění za zcela vhodné a přiměřené, přičemž v případě žalobce neshledal, že by existovaly překážky trvalejší povahy, které by bránily v realizaci vyhoštění. K tomu doplnil, že hodnotil nashromážděné materiály, především vycházel ze skutečností uvedených v rozhodnutí o správním vyhoštění a informací uvedených v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 14. 1. 2013, přičemž nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by ve stanovené době pro zajištění nemohl být realizován výkon rozhodnutí.

Žalobce je přesvědčen, že není splněna podmínka existence nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, jak předpokládá ustanovení 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Žalovanému vytýká, že rozhodnutí je odůvodněno velmi stručně s tím, že drtivá část odůvodnění představuje rekapitulaci relevantních řízení, a faktické odůvodnění se omezuje jen na konstatování, že dle názoru žalovaného hrozí nebezpečí, že žalobce zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož žalobce nedostatečně plnil povinnosti uložené žalovaným. Rovněž odmítnutí uložení mírnějšího donucovacího opatření a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b považuje za nedostatečné.

Žalobce má dále zato, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s ustanoveními § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jako: „SR“), když neobsahuje dostatečné úvahy o tom, proč nepostačovalo užití zvláštních opatření za účelem zajištění, ale také se žalovaný téměř vůbec nevypořádal se skutečností, že žalobce má na území ČR rodinného příslušníka, občana EU, ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. paní Simonu Chvojkovou, nar. 27. 9. 1989, která je občankou ČR. V této souvislosti poukázal na protokol o podání vysvětlení ze dne 14. 1. 2013 (č.j.: KRPA-68286/ČJ-2011-000022), kde uvedl, že mají dne 18. ledna 2013 uzavřít manželský svazek. Ačkoliv byl žalovaný povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nikterak se výše uvedenou skutečností nezabýval, a v odůvodnění předmětného rozhodnutí stroze uvedl, že tvrzení stran svatby nebylo prokázáno.

V další části žaloby žalobce poukazuje na zákonné důvody zajištění. Zdůraznil, že v případě uplatnění zajištění, je nejprve nutno zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012 č.j. 4 As 16/2012-30 s tím, že žalovaný v rozporu se zákonem i soudní judikaturou nereflektoval svou povinnost

vyčerpávajícím způsobem zdůvodnit, proč nebylo shledáno dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění.

Žalobce připomněl, že zajištění je nutno považovat za mimořádný institut, kterým je umožněno správním orgánům zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu. Vzhledem k jeho mimořádnosti je třeba jej použít jen ve výjimečných případech, kdy je zjevné, že jiné řešení nepřichází v úvahu. Žalobce poukázal na skutečnost, že důvodem pro zajištění žalobce bylo dle žalovaného zejména to, že tento nevycestoval z území ČR v době stanovené v předchozím rozhodnutí o správním vyhoštění a tedy existuje reálné nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce zdůraznil, že v době platnosti výjezdního příkazu, který platil do 12. 1. 2013, se dne dobrovolně dostavil do sídla žalovaného, s žádostí o prodloužení výjezdního příkazu, z důvodu plánované svatby a nemožnosti v dané době vycestovat. Jelikož žádosti žalobce nebylo vyhověno, vypršela platnost stávajícího výjezdního příkazu. Na tuto skutečnost reagoval žalobce tím, že se dne 14. 1. 2013 opětovně dobrovolně dostavil do sídla žalovaného, spolu se svoji družkou, která chtěla žalovanému správnímu orgánu poskytnout své vyjádření, což jí nebylo umožněno. Žalobce při této příležitosti upozornil žalovaného na skutečnost, že dne 28. 11. 2012 podal žádost o zrušení předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění k nadřízenému správnímu orgánu. Žalobce zdůraznil, že se nikterak nevyhýbal žalovanému správnímu orgánu, když opětovně se dostavoval do sídla žalovaného, přičemž prodlení, během kterého mařil rozhodnutí o správním vyhoštění trvalo pouze 2 dny.

V další části žaloby žalobce apeloval na nutnost užití zásady proporcionality při rozhodnutí o zajištění cizince, přičemž rozhodnutí by mělo být vždy řádně zdůvodněno. Konstatování žalovaného o tom, že náhradní instituty by nesplnily účel, označil žalobce za nepřezkoumatelné a paušalizující.

V neposlední řadě žalobce spatřuje nezákonnost i v tom, že rozhodnutí obsahuje zásadní rozpor mezi výrokovou částí rozhodnutí, kde byl důvod zajištění označen pouze ustanovením § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy žádný jiný důvod shledán nebyl a odůvodněním rozhodnutí, kde žalovaný operoval již s vícero důvody. Žalobce tak má za to, že žalovaný odůvodňoval výrok, který se však ve výrokové části nenachází.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že pokud by správní orgán přistoupil k aplikaci zvláštních opatření, musel by mít určitou záruku v tom, že cizinec respektuje pravidla a bude plnit povinnosti mu stanovené. Takovou záruku však žalovaný správní orgán neměl, neboť účastník řízení několikanásobně během pobytu poukázal, jak dodržuje uložené povinnosti. Podle žalovaného nemůže obstát obrana žalobce, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Poukázal na stanovisko žalovaného, podle něhož není možné automaticky zúžit správní uvážení, a to z důvodu demonstrativního, opožděného, prospěchářského projevu. Žalovaný připomněl, že po obdržení výjezdního příkazu byl žalobce poučen o tom, že je povinen vycestovat z území ČR. Žalovanému není zřejmé, jak mohl žalobce legitimně očekávat, že mu bude vydán výjezdní příkaz nový. V této souvislosti také poznamenal, že výjezdní příkaz je oprávněn vydat příslušný orgán v mezích ustanovení § 50 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je udělení výjezdního příkazu nutno chápat jako opatření směřující k faktické realizaci právních účinků dříve vydaného rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by nedostatečně odůvodnil své závěry. Naopak má za to, že přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí po náležitě zjištěném stavu věci, jenž odůvodňuje závěr, že rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je ze všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a jako takové je nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jednání cizince na území. Podle žalovaného je aplikace institutu pro definovaný cíl (správní vyhoštění), zcela adekvátní ve vztahu k řadě protiprávních činů cizince a jiná mírnější opatření by byla z hlediska jednání žalobce zcela neúčelná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).

Jak bylo výše uvedeno žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož je Policie ČR oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, pokud nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

Právní úprava platná v době rozhodování žalovaného správního orgánu k zajištění cizince předepisuje současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. podmínky že bylo již pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění je doloženo obsahem správního spisu. Pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. dále musí být splněna podmínka, že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a že je dána jedna z taxativně vymezených podmínek v písm. a) – e) § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je bezesporu mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené pro rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

V daném případě žalovaný odůvodnil rozhodnutí tím, že považuje chování žalobce za důkaz, že lze důvodně pochybovat o tom, že by dále nemařil či neztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na jeho opakované nerespektování právních předpisů a správního rozhodnutí. V rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní okolnosti případu, definoval jednotlivá skutková jednání žalobce s tím, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení.

V rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z podkladů, které si opatřil správní orgán pro vydání rozhodnutí o vyhoštění, zejména z protokolu o podání vysvětlení ze dne 14. 1. 2013. Z tohoto protokolu mimo jiné vyplývá, že žalobce žije ve společné domácnosti s občankou EU a že v blízké době plánují spolu uzavřít sňatek manželský. Žalovaný je zastáncem názoru o tom, že ochrana soukromého a rodinného práva je dostatečně systémově zaručena v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že otázka toho, zda by mohlo být zasaženo do tohoto práva realizací správního vyhoštění je předmětem řízení o

správním vyhoštění. Tuto skutečnost soud nepopírá, nicméně i v tomto řízení správní orgány zkoumají důvody nemožnosti správního vyhoštění. Za takový důvod, nikoliv však absolutní, může být považován v některých případech společný život s občanem EU. Soud připomíná, že podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možné zasáhnout i do tohoto práva a to v případech, kdy občan EU nebo jeho rodinný příslušník závazným způsobem porušuje veřejný pořádek, nicméně i s touto okolností se správní orgán musí vypořádat. Pokud je zajištění považováno za mimořádný institut, kterým lze zasáhnout do ústavně zaručených práv, jen v případě, že účelu zajištění nelze dosáhnout jinak, má soud za to, že nestačí, aby správní orgán v rozhodnutí jen konstatoval, že mírnější opatření jsou nedostatečná a že neexistuje překážka trvalejší povahy.

Tímto závěrem soud nepopírá, že správní orgán nemá v řízení o zajištění prostor k tomu, aby prováděl rozsáhlá dokazování. Pokud však žalobce tvrdil, že žije s družkou ve společné domácnosti a sdělil adresu, na které se nachází, měl žalovaný povinnost se k tomu vyjádřit.

Podle názoru soudu postup správního orgánu v daném případě je v rozporu se smyslem a účelem zajištění cizince. V řízení před správním orgánem nebyly posouzeny všechny skutečnosti rozhodné pro zajištění za účelem správního vyhoštění a tato vada mohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění od 1. 1. 2013) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 8.228,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. února 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová